

Píseň kostelní

Mňága & Žďorp

Ráno mě zastihlo před kostelem
zbožní lidé už dávno brouzdali kolem
zívl jsem a z lavičky vstal
a žízeň uhasil zbylým krabicovým vínem
Tričko jsem zastrčil do kalhot
a vyrazil zdolat první kamenný schod
těžko říct co bude dál
snad i já nakonec přijdu Pánu Bohu vhod

Vešel jsem dovnitř a obklopil mě chlad
raději jsem zůstal vzadu u zdi stát
malí ministranti sepjali ruce
a pod klenbou zaduněl knězův hlas
a skloněné hlavy klesly ještě níž
strnulé postavy strnuly ještě víc
Vonělo kadidlo a hořely svíce
mí drazí spoluobčani vsákli do lavic

A vzduchem zní podivná píseň kostelní
v kulhajícím chorálu
to slabí a malomocní spojí své síly poslední
v milostné písni z bordelu

Strhaní důchodci z okolních vesnic
po těch se život povozil nejvíc
chlupci v oblecích z padesátých let
a tetky se zatrpklou čárkou tam kde bývá ret
osamělé staré panny v zimnicích
přežívající na dobročinných piknicích
místní honorace v čele s místostarostou
a všichni očekávají zprávu radostnou

Dál jsem pozoroval známé tváře
zahýbače, fifleny a notorické lháře
jak se pod vysokou klenbou zmenšují
a jak o své místo v nebi modlitbou bojují
A přišlo mi to najednou celý k smíchu
kněz mlel o hříchu a mně už kručelo v břiachu
tak jsem vzal z pokladničky nějaké drobné
votěvřelo se nebe a Bůh řekl: "Ale klidně, proč ne"

A vzduchem zní podivná píseň kostelní
v kulhajícím chorálu
to slabí a malomocní spojí své síly poslední
v milostné písni z bordelu

A vzduchem zní podivná píseň kostelní
v kulhajícím chorálu
to slabí a malomocní spojí své síly poslední
v milostné písni z bordelu